झंझावात

जगलो असाच कसातरी ओठातल्या ओठात मी
आता कुठे बोलायला केली खरी सुरुवात मी!

झाले कशाचे बोलणे केले जरा मन मोकळे!
(जे राहिले सांगायचे ते टाळले अजिबात मी)

माहीतही नाही मला आलो इथे केव्हा कसा
मीही अताशा ऐकतो...दिसलो म्हणे इतक्यात मी

बसुनी गळेकापूंसवे मी काल मैफल जिंकली
कटला होता जरी गळा उठलो अचानक गात मी

कुठल्याच दारी मी कधी नेली न कागाळी तुझी
नाराज आयुष्या तुझी घालू कशी रुजवात मी?

तुमची करा आरास अन् तुमचे तुम्ही लावा दिवे
तुमच्यात येऊ मी कसा? बदनाम झंझावात मी !

मजला असे पाहू नका...रस्त्यावरी थांबू नका
- धुंडाळतो आहे इथे माझा रिकामा हात मी!

माझ्या भविष्याची मला नाही जराही काळजी
उमटेन या धरतीवरी.... चमकेन त्या गगनात मी!

सुरेश भट
एल्गार

जिन्दगी से यही गिला है मुझे
तू बहोत देर से मिला है मुझे!
माझ्या जीवनाविषयी माझी एवढीच तक्रार आहे की ही जिन्दगी फार उशिरा मला भेटली आहे.

आपल्याला "आपला" मार्ग सापडला की जगण्यातली मजा काही वेगळीच अनुभवता येते. खूप वेळा हा मार्ग शोधतांना आपण चाचपडतो.
सुरेश भट खूप मनस्वी आयुष्य जगले. त्यांचा मार्ग त्यांना फार लवकर गवसला होता आणि त्या मार्गावरून ते अजिबात ढळले नाहीत.
स्वतःला जे वाटले ते त्यांनी स्पष्टपणे मांडले, टीकेची पर्वा न करता. मराठी साहित्यिक, समीक्षकांनी त्यांची म्हणावी तशी दखल घेतली नाही. बहुतेक वेळा त्यांच्या वाट्याला उपेक्षा आणि हेटाळणीच आली.
या कवितेतील काही ओळींमध्ये याचेच प्रतिबिंब पडले आहे असे वाटते.

मन्दार